Vi er negative

»Vi er mange flere, end de siger, og vi siger noget, de ikke kan forstå.« Statement fra Imaginær Fraktion.

Af Imaginær Fraktion

1.
Stop, stop, stop. Det er tid til at sige stop. Det er tid til at være negativ.

Der er opstået et afgørende brud, som tvinger os til at sige fra. Vi er godt klar over det, der findes ingen halve løsninger: vi må tage afstand og afvise den udvikling, der finder sted i Danmark.

Stop, stop, stop. Racisme, kulturkamp og kriminalisering af alternative livsstile er officiel regeringspolitik. Fucking stop det. I denne situation er det vigtigt at være ude i gaden og vise, at her går grænsen.

Det er det, vi gør idag.

Men at demonstrere i Københavns gader er ikke nok og erstatter ikke den lange, farlige kamp, hvor statmagtens sindrige maskineri udfordres. Staten forsætter ubønhørligt med at forme vores liv og vores kroppe gennem sin biopolitiske offensiv.

Men det er faktisk muligt at tage modet fra staten og knække dens vilje. Det er sket mange gange i historien, det sker aktuelt i Irak, det kan ske her.

2.
Staten er en skrøbelig mekanisme, det må være en af pointerne efter begivenhederne i København i marts.

Forvirringen var klar, da de mørke gummibelagte elefanter galoperede målløse rundt i gaderene nætterne efter rydningen på jagt efter deres egne skygger. De kunne ikke finde nogen frontlinje, hvor de kunne spejle deres knusende magt.

Vi var væk, da de endelig fik stoppet deres alt for tunge bevægelse. De kunne ikke andet end at fange tilfældige personer, som de ikke engang var klar over, hvorfor de fangede: De havde bare brug for en fangst.

Det står lysende klart, at staten lider af en art nervesvækkelse, når den overreagerer på denne måde. Den forsøger desperat at holde et splittet og opløst samfund sammen ved at skabe billeder af truende uro og afvigende subjekter, der går med slør, er piercet, kaster med brosten eller bare siger »nej«.

Hvis de ikke findes, skabes de. Stop, Stop.

3.
Det er nødvendigt at reagere på den intensivering af undertrykkelsen, der aktuelt finder sted.

Med rydningen af Ungdomshuset den 1. marts blev kampen mod alternative livsformer i København endnu engang intensiveret. Nu opfører statsmagten ikke sin repression i det skjulte, den var synlig for enhver, der deltog i de efterfølgende demonstrationer. Her så vi politiet vise sit brutale militariserede ansigt.

Specialtrænede terrorenheder blev sat ind overfor grupper bevæbnet med brosten; demonstrationer blev opløst med dødsensfarlig tåregas; civilklædte politimænd blandede sig med de demonstrerende og angreb udvalgte demonstranter; politihelikoptere svævede registrerende over byens tage; huse og hjem blev ransaget; sovende aktivister blev udsat for såkaldte præventive anholdelser og hundredvis af civile med og uden tilknytning til begivenhederne blev varetægtsfængslet i flere uger i lukkede fængsler.

Normaliseringen har vist sit sande ansigt: repression.

4.
Ungdomshuset blev ryddet med henvisning til den private ejendomsret og retsprincipper.

Men gennem røgen fra tåregassen og udsat for de vilkårlige ransagninger og de ubegrundende fængsling så vi ikke meget til retsikkerhed, der adskiller et demokrati fra en totalitær stat.

Hvis retssikkerhed er det, der bliver talt om?

De siger, at vi lever i en retsstat, men hvilke interesser repræsenterer staten, hvis befolkningen i udvalgte områder i København må afholde sig fra at gå ned på gaden i frygt for at blive visiteret af lovens sværmede og allestesnærværende forlængede arm. Ingen forklaringer.

Selv vores mest private kommunikation og tekstbeskeder var det nu pludseligt muligt at gennemse, når man blev stoppet på gaden. Frygten for en forebyggende anholdelse og fængsling var reel.

Når staten ser sig nødsaget til at indføre den slags kontrolforanstaltninger vidner det om statens angst for sine borgere. Statsmagten er i defensiven og er tvunget til at forsvare sig selv uden at blive angrebet.

Med velfærdsstatens afvikling og markedsnormaliseringen bliver det efterhånden kun politiet og nogle umenneske-lige retsprincipper, vi møder, når vi er i kontakt med staten: Hvad vi møder er en stat i panik.

5.
Som en form for skuespil iscenesatte politiet en gadekamp på jagt efter de billeder af flyvende brosten og molotovcocktails, som efterfølgende kunne retfærdiggøre den brutale fremfærd.

Sammensmeltningen mellem skuespil og fysisk magt var slående i hele forløbet fra den spektakulære og brutale rydning af Ungdomshuset til de efterfølgende kampe, hvor politiet både filmede alt og forfulgte personer gennem byen.

Den voldsomme og spektakulære aktion, hvor politiets specialestyrke stormede huset på Jagtvej 69, indleder en ny fase i den igangværende kulturkamp, hvor ingen skal vide sig sikker.

Terrorisering er nu statens program.

På Nørrebro og Christianshavn fik de en forsmag, da alle borgere kunne blive kropsvisiteret eller registreret i dagene mellem den 10. og 19. marts. Det forhold, at det var mere end en uge efter, at rydningen og de spontane protester fandt sted, afslører formålet: at terroriserer to bydele. At skabe frygt.

6.
Begivenhederne i København er uløseligt knyttet til en bredere global historisk udvikling. Repressionsbølgen i forbindelse med rydningen af Ungdomshuset er bare det seneste skridt i en langt større kampagne.

Siden begyndelsen af 1970'erne har vi været konfronteret med en bevidst modoffensiv i kølvandet på den sidste store arbejdermodstand, der manifesterede sig i 1960'erne.

Perioden efter 1973 stod i neoliberalismens tegn, og det tog næsten 30 år før en ny modstand igen manifesterede sig, og neoliberalismen blev scene for offensive protester.

Sidst i 1990'erne var der ikke længere kun en klasse, der kæmpede. Strejkerne mod nye usikre arbejdsforhold i det amerikanske postfirma UPS i 1997 og antiglobaliseringsbevægelsens protester i London og Seattle i 1999 åbnede en ny front, som siden er blevet forsøgt videreført i den protest og strejkebølge, der rullede over Vesteuropa og USA.

Den »state of war«, som den amerikanske præsident indførte efter terrorangrebet den 11. september 2001, er et forsøg på at dæmme op for denne udvikling, og som sådan udgør den endnu et vendepunkt.

Med »krigen mod terror« er undertrykkelsen, der organiseres i overensstemmelse med økonomiens behov, mulig over alt i form af fredsbevarende styrker, humanitære missioner og politiaktioner.

I denne nye verden er der ingen forskel mellem fred og krig. Vi lever nu i en permanent undtagelsestilstand, en slags generaliseret social borgerkrig.

7.
Mediernes repræsentation skal vi ikke forvente os noget af. Lige meget hvad der bliver sagt, skal det nok blive fordrejet.

For medierne er det vigtigste, hvem der siger noget; afdankede og selvfede akademikere eller småhykleriske kunstnere kan ikke repræsentere den pluralitet af stemmer, der langsomt er ved at gøre sig hørbar.

Vi er mange, og vores kakofoniske stemmer bryder pludseligt gennem det, der gør det ud for en offentlighed, men som vi ved, ikke er andet end et lukket kredsløb af spin, reklamer og løsrevne politiske fraser.

Husk det: Vi er mange flere, end de siger, og vi siger noget, de ikke kan forstå.

Vi er negative.

Imaginær Fraktion, 1. maj 2007

Imaginær Fraktion er en tekstteoretisk aktionsgruppe. Statementet er udgivet som en løbeseddel, der deles ud ved 1. maj-demonstrationer.

Besøg Kontradoxas debatforum